

SLADKÝ ŽIVOT

Pippa Roscoeová

Zvíře
z Lucernu

PIPPA ROSCOEOVÁ

ZVÍŘE Z LUCERNU

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

asi se shodneme na tom, že většina hrdinů mých příběhů je až moc „ideálních“, jsou bohatí, úspěšní, vzdělaní, soucitní, krásní... A že v normálním světě, ve kterém se chodí do supermarketu a je třeba dětem kupovat boty, takoví lidé nežijí. Inu, co si budeme namalovat, knížky, které máme všichni rádi, jsou tak trochu pohádky pro dospělé (a s hvězdičkou).

Proto mě vždycky potěší, když jsou hrdinové... tak trochu „jiní“. A tento měsíc se mně to opět jednou splnilo. Ve Svatbě na řecký způsob od Jane Porterové hrdinka, považovaná tak trochu za šmudlu, u oltáře nahradí svou překrásnou sestru. A hlavní hrdina knihy Zvíře z Lucernu je dokonce postižený. A to natolik, že se straní lidí!

Zbývající čtyři příběhy jsou už spíše takové „klasicke“, to ale neznamená, že bych je považoval za horší – nejlépe ale, když to posoudíte sama.

Rád bych se ale vrátil k těm hrdinům, kteří nejsou dokonalí na první pohled. Znamý francouzský spisovatel Antoine de Saint Exupéry napsal tato slova: „Vidíme pouze srdcem, co je důležité, to je pro oči neviditelné.“ A vlastně to není jenom o těch hrdinech „s kazem“. Vlastně je to o nás všech!

S láskou

Váš Harlequin

Pippa Roscoeová

ZVÍŘE Z LUCERNU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Demanding His Billion-Dollar Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Pippa Roscoe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6546-1 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6552-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6558-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Pitomá, pitomá a pitomá.

Co to proboha udělala? Po hádce s Theem vyběhla Maria z honosného tanečního sálu hotelu La Sereine. Celá se třásla utrpením, které zahlédla jeho v očích, když omylem prozradila jeho plán nechat Sofii u oltáře.¹ Theo Tersi – muž, kterého už skoro šest let milovala. Nebo si to alespoň myslela.

Ale byla to lež a uvědomila si ji ve chvíli, kdy spatřila hrůzu a zármutek ve tvářích zasnoubeného páru. Nic, co kdy k Theovi cítila, nevyvolalo tolik... bolesti. Maria Rohanová de Luen se zhluboka nadechla vzduchu, který ji studil na slzami zmáčených tvářích. Plakala pro ně i pro sebe. Moc dobře totiž *věděla*, že zničila mezi nimi cosi, co sama už tak strašně dlouho hledala. Věděla, že to, co si *myslela*, že k Theovi cítí, byla jen beznadějná potřeba být... milována?

Proklela se za svou slabost. Jedna její část se zoufale chtěla vrátit zpátky za Sofii a vysvětlit jí to. A Theovi se omluvit... ale bála se, že by tím nadeělala víc škody než užitku. Nerozhodně popošla o krok vpřed a hned zase couvla zpátky. Nakonec se

1 Narážka na příběh pojmenovaný Dlužíš mi to, princezno!, který vyšel v dubnu tohoto roku. Poznámka redaktora.

zhroutila do trávy na břehu jezera třpytícího se pod noční oblohou.

Odolala nutkání zadívat se na hladinu z obavy, co by tam mohla spatřit. Místo toho sevřela v ruce vychlazenou láhev šampaňského, kterou držela už od chvíle, kdy vyhrkla slova, jež hrozila zničit pouto dvou lidí, kteří se očividně milovali. Neměla bublinky moc ráda, ale pokud za dvaadvacet let jejího života někdy nastala chvíle opít se do němoty, pak to bylo nejspíš právě teď.

Částečně si uvědomovala, že se utápí v přílišné sebelítosti, ale také cítila touhu se za to potrestat, protože věřila, že za tak sobecký čin si to nezaslouží. Ne po tom, co právě provedla.

Theo, bratrův nejlepší přítel, se zjevoval v jejím životě už od šestnácti let. A potom, co spolu se Sebastianem uzavřeli ten oboustranně výhodný obchod, jako by k sobě s bratrem přirostli. Za posledních šest let si nevybavovala jedinou rodinnou událost, na které by nebyl. Maria spolkla nad tou nevyřčenou myšlenkou o „rodině“ hořký úšklebek. Otce a nevlastní matku neviděla už téměř osmnáct měsíců. A vůbec jí to nevadilo. Vyskytovali se v jejím každodenním životě tak málo, že ji vzpomínka na ně občas zaskočila.

Přemýšlela, co by si otec o tom všem pomyslel. Pravděpodobně by jí věnoval ten pohled, který prozrazoval, že nevidí ji, ale ženu, kterou kdysi z celého srdce miloval a nikdy se z její ztráty skutečně nevzpamatoval. Jakmile by promluvila, nejspíš by leknutím nadskočil, protože by si konečně uvědomil, že Maria není její matka, bez ohledu na to, jak podobné si byly.

Nic jiného jí totiž po matce nezbylo, žádné vzpomínky ani rodinné cennosti – Valeria, její macecha, se o to postarala. Měla pouze jediný řetízek, který nikdy nesundávala a který fungoval jako kotva a pocta ženě, která zemřela, aby Maria mohla žít.

Takže ne, Eduardo Rohan de Luen, španělský

vévoda v exilu, by byl stejně k ničemu jako vždycky, zatímco Valeria by pohrdavě slídila kolem a s radostí by prohlašovala, že vždycky věděla, že „*ten kluk*“, Theo Tersi, nepřinese nic než potíže.

A Theův zločin? Spolčení s nepřitelem. Valeria nikdy Sebastianovi neodpustila drastické kroky, které musel podniknout, aby zachránil jejich rodinu od naprostého zničení. Když bylo Marii osm let, Eduardo ještě zdvojnásobil neuvěřitelně riskantní investici do ropného průmyslu na Blízkém východě a přišel nejen o své peníze, ale také o značnou sumu, která patřila dalším členům španělské šlechty. Tento šokující a ošudný čin vyústil ve vypovězení Rohanů de Luen ze Španělska, i když jim bylo dovoleno ponechat si svůj dědičný titul.

Před bankrotem je zachránil mladý Seb, který ve svých osmnácti letech převzal kontrolu nad rodinnými financemi a udělal, co bylo potřeba, což zahrnovalo prodej každičké jejich nemovitosti a všech cenností, které nebyly přibité ke zdem. Žena, která si vzala Eduarda jen kvůli společenskému postavení a penězům, to nenesla nijak dobře.

A Maria? Pro ni to znamenalo opustit všechno, co znala, přestěhovat se do Itálie a začít úplně znova. Ale v srdci věděla, že škoda už byla napáchána. Najednou se cítila nejistá i v těch zdánlivě stabilních aspektech svého života, byla odtržena od přátel a vzdělání, a místo toho se ztratila ve světě umění a sochařství.

Dokud ji nepřijali v rámci stipendia na londýnskou Camberwellovu akademii umění. Naprosto se do toho města, lidí a svobody od rodiny zamilovala. Do přátel, které během studia získala, do svého malého sdíleného bytu... A teď na břehu jezera nechtěla nic jiného než být zase zpátky.

Hlasitě zasténala k nebesům a schovala obličej do dlaní.

Co to jenom provedla?
 „Je tu volno?“

Už od první chvíle, kdy Matthieu spatřil na břehu jezera tmavou ženskou postavu, mu jakýsi podivný pud sebezáchovy našeptával, aby se prostě obrátil a zmizel. *A to pěkně rychle.* Z prázdné verandy iondorranského hotelu, kde právě probíhala charitativní večeře, sledoval, jak v měsíčním svitu září její bílé krajkové šaty. Prameny dlouhých, jemně vlnitých vlasů jí splývaly téměř až k pasu a náhlá vzpomínka na matčin nejoblíbenější obraz mu málem vzala dech. Už roky tu malbu neviděl, ani si na ni nevzpomněl, ale když se žena na okamžik otočila, cosi v jejích rysech, ještě zvýrazněných měsíčním světlem, jej vábilo k sobě.

Matthieu Montcour moc dobře věděl, že není radno oslovovat ženu, která je očividně ztracená ve vlastních myšlenkách, ale nemohl si pomoci. Bylo na ní cosi až tragicky nádherného. A Matthieu měl s tragédií vlastní zkušenost. Věděl, jak se život dokáže v jediném okamžiku obrátit naruby.

Už se chtěl od ženy a nevíтанých myšlenek odvrátit, když si všiml, jak se neohrabaně napila šampaňského a zapomněla při tom na tlak bublinek v láhvi. Málem se rozesmál, když z hrdla vystříkla pěna, která ji přinutila rychle ucuknout, aby zkropila okolní trávu a ne ji. Málem, protože smích byl něco, co Matthieu předváděl jen zřídkakdy. Žena to vzdala, neslušně si otřela ústa hřbetem ruky a odložila láhev do změti látky v klíně. Pak se znovu zadívala na jezero. Lehkovážnost ohledně šatů jen vypovídala o tom, že je hlavou úplně jinde. Tohle nebyla žádná zkušená svůdnice, jaké obvykle vyhledával. Vyzařovalo z ní cosi nevinného, co ho jen utvrzovalo v tom, aby se od ní držel dál. Jenže zároveň ho to k ní táhlo, ačkoliv byl tím posledním člověkem, který by si mohl hrát na

rytíře v lesklé zbroji. Ne. Byl monstrem, před jakým matky své dcery varovaly.

A přesto poprvé za celé roky nedokázal odolat touze si ženu, která zaujala jeho pozornost, prohlédnout zblízka. Sešel z verandy a nechal světla rušného hotelu za sebou. Pomalu kráčel po trávě a zastavil asi metr od místa, kde seděla.

„Je tu volno?“

Žena se lekla a prudce k němu zvedla hlavu. Šok jí zvlnil rysy, ale rychle se ovládla. Zvolil angličtinu, protože na charitativních večerech to bývalo obvyklé, a proto ji považoval za sázku na jistotu. Velmi pochyboval, že by ovládala švýcarskou francouzštinu.

„Obávám se, že pouze ke stání.“

Její odpověď ho překvapila, stejně jako jemný evropský přízvuk. Možná španělský? Nebo italský? Zaměnila jeho překvapení za vytrvalost a naklonila hlavu ke straně.

„Vezměte místo,“ pozvala ho.

Znovu se zmateně zamračil – to se Matthieuovi nepodobalo – a rozhodl se promluvit. „To je velmi anglický obrat na někoho s tak evropským přízvukem.“

„To je velmi vyhýbavý způsob, jak se mě zeptat, odkud pocházím.“

I když Matthieu nebyl rád zmatený, shledával tuto lehce pokřivenou konverzaci zábavnou. Většina žen totiž zahájila okamžitý smyslný útok, jakmile zjistily, s kým mají tu čest, protože to byl také jediný způsob, na který reagoval. Jenže v jejích očích Matthieu žádný podobný záblesk nespatriil. Když se k němu konečně obrátila a vzala ho na vědomí, zdálo se, že si jen prohlédla jeho rysy, jako by zírala na nějaký vzdálený horizont. Ať se propadne, jestli mu to hluboko uvnitř neudělalo radost.

Posadil se do trávy vedle ní a spokojeně si povzdechl. Ulevilo se mu, že unikl ze společenského

sálu. Tuhle část svých povinností výkonného ředitele Montcour Mining Industries nesnášel. „Společenské klábosení,“ jak to nazýval Malcolm. Matthieu tomu říkal ztráta času. Moc dobře ovšem věděl, že se nemá se svým generálním ředitelem, nejstarším přítelem a kdysi také poručníkem, dohadovat. Iondorranský ministr obchodu se rozhodl, že charitativní večere bude ta správná příležitost, kde zjistit možnosti společného těžebního projektu v rámci této malé evropské země. Matthieu si ale vůbec nebyl jistý, jestli má Iondorra potřebné finanční zázemí, aby se mohla pustit do tak ambiciózního plánu. Nicméně ho nechtěl ještě úplně pohřbít. Poslední dobou si ovšem své obchody velmi pečlivě vybíral, čistě jen proto, že mohl.

Matthieu si koutkem oka všiml, že si žena – velmi mladá, jak mohl konečně takhle zblízka posoudit – diskrétně otřela tvář. Slzy?

Díky tomu pohybu k němu s teplým nočním vánkem zavanula stopa jejího parfému a poškádčila mu smysly dřevitým podtónem a čímsi, co připomínalo moře... Sůl, uvědomil si. Z nevysvětlitelných důvodů se mu začaly sbíhat sliny a zaplavila ho touha.

„Dal byste si?“

Štouchla kolenem do láhve šampaňského, ale Matthieu zavrtěl hlavou. Pil jen zřídka, protože odmítal nechat si jakkoliv otupit smysly. Ale někde v koutku duše přemýšlel, jestli už není trochu opilý touhle ženou a situací, v níž se ocitl.

Chvíli seděli v tichosti, protože ani jeden z nich neměl potřebu promluvit. Bylo to jako dar z nebes po hodinách strávených uvnitř ve společnosti ministra obchodu, který ho zasypával nechtěnými, dotěrnými a téměř až rituálními otázkami, jež byly součástí každého obchodního jednání. *Jak jste se o Iondore dozvěděl? Co si myslíte o našem hlavním městě? Už jste zkoušel nějaké podivně pojmenované jídlo, na*

kteří jsme u nás patřičně hrdí? Jeho přehnaná snaha, která ho vylákala ze Švýcarska, kam se měl v úmyslu neprodleně vrátit, aniž by některý z těch národních skvostů byť jen ochutnal, byla naprosto průhledná a pohoršující. Ne že by na tom záleželo – Matthieu už se společenskými řečičkami dávno nezabýval. Nemusel. Byl čtvrtý nejbohatší muž v Evropě. Lidé chodili za ním, ne on za nimi. S výjimkou této ženy.

„Myslíte si, že existují věci, které prostě nelze odpustit?“ zeptala se, aniž by se na něj podívala.

Popravdě si nedokázal představit, že by žena, která se ani nedokázala napít z láhve šampaňského, provedla něco takového. Nicméně ale věděl, že takové věci skutečně existují. Proto také volil svá slova velmi pečlivě. „Myslím, že každý příběh má dvě strany.“

Vypadala, že o tom přemýšlí a také pořádně zvažuje odpověď.

„Dnes večer jsem zničila jedno zasnoubení.“

„Vážně?“ Nedokázal skrýt své překvapení. „No, pokud je to tak, pak toho buď nebyl hoden, nebo k němu jeho snoubenka neměla tak pevný vztah.“

„To je to tak jednoduché?“ zareagovala na jeho přímočaré vyjádření.

„Obvykle ano, když se na to podíváte bez emocí.“ V tom byl dobrý. Musel být. „Milujete ho?“ zeptal se upřímně zvědavý.

„Myslela jsem si, že ano.“

Ten pocit také znal. „Pak buď lhal vám, nebo jí.“

„Takhle to není. Měl své důvody.“

„Vždycky se nějaké najdou.“

„To ne... on nikdy... já...“

Zamračil se nad jejím zmatkem a nebyl si jistý, co chce vlastně říct.

Pak se k němu poprvé obrátila čelem a Matthieua udeřila plnou silou její krása. „Jaké to je, když vás někdo políbí?“

Prudce vydechl, a to si ani neuvědomoval, že

zadržuje dech. „Myslela jste si, že ho milujete, ale nikdy vás nikdo nepolíbil?“ ujišťoval se a už se tu nevěřičnost ani nepokoušel skrývat.

Možná sám nevím, co je to láska.

Neřekla to nahlas, ale její výraz byl tak všeříkající, že jí téměř dokázal číst myšlenky. Byl zvyklý na pečlivě udržované masky svůdnic. Ale ona? Tak otevřená, až ho to na moment rozptýlilo.

Kůže jí v měsíčním světle zářila skoro stejně jako bílé krajkové šaty. Byla bezchybná. Měla výraznou, až téměř tvrdohlavě zařatou čelist, ale jeho pohled přitahovaly růžové rty, zvýrazněné pouze čímsi lesklým. Tmavé oči měla orámované jen tenkou linkou a řasenkou také šetřila, raději nechala vyniknout jejich sytou barvu. Zmateně, ale s nadějí ho pozorovala – s tichou prosbou, o které s jistotou věděl, že si jí nebyla vědoma.

Jaké to je, když vás někdo políbí?

Marii bylo trapně. Na něco takového se neměla ptát. Zvláště ne muže jako on. Možná netušila, kdo to je – což byl částečně důvod, proč měla pocit, že může říct, co si opravdu myslí –, ale nemusela znát jeho jméno, aby věděla, že *rozhodně* ví, jaké to je, když vás někdo líbá, když se vás dotýká... když... Zahnala své myšlenky dřív, než se jim zcela poddá.

Téměř okamžitě jí zrudly tváře. Doufala, že to pod příkrovem noci nebude vidět. Připadala si vedle něj naivní a neomalená. A naprosto nicotná. Protože... jeho tělo, jeho zevnějšek... byl obrovský. Vnímala jeho dlouhé paže, když se usadil vedle ní a opřel se vzadu o natažené ruce. Svaly, které vypadaly větší, než aby kolem nich dokázala spojit prsty obou svých rukou. Kdyby neměla mezi koleny láhev šampaňského, musela by z toho vzdouvajícího se pocitu sevřít stehna. Možná byla nezkušená, ale moc dobře věděla, že to šokující vzrušení, které právě teď cítila, bylo velmi vzácné. A to i s Theem.

Odvrátila pohled, ale i tak měla před očima každický detail jeho tváře. Vystouplé lícní kosti rámované krátkým strništěm a ostře řezanou čelist. Rty, které byly až krutě smyslné. Nádherně klenutá obočí a zlatozelené oči, ve kterých by se mohla klidně i ztratit.

Myslela, že neodpoví, a tak ji téměř polekalo, když promluvil.

„Existuje mnoho druhů polibků. Manipulativní, díky kterým dostanete, co chcete. Kruté, kterými se trestá.“ Později popřemýšlí o tom, proč uvedl zrovna tyto dva jako první. „Letmé a něžné, které dávají matky svým dětem,“ pokračoval záhadným tónem, ze kterého ji zabořelo u srdce. „Vášnivé a bezhlavé polibky, které vás úplně pohltí a jsou víc než jen sobecké.“

Znovu se k němu obrátila a zjistila, že ji upřeně pozoruje. Jako by se pokoušel vyřešit nějakou hádanku. Jako by... ne. Určitě je to jen ona, kdo právě přemýšlí, jaké by to bylo ho políbit.

„Ale první polibek? Upřímně? Pravděpodobně trapný a nejistý.“

Marii z toho bylo trochu smutno. Jako by jí sebral příslib něčeho... dobrého?

„Pak bych to možná měla mít co nejrychleji za sebou.“

Pobaveně se zasmál – ale ne jí, uvědomila si. *S ní.* A to byl rozdíl.

„Možná,“ přitakal posmutněle.

„Prokážete mi tu laskavost? Políbíte mě?“

Podíval se na ni. Muž, kterého ani neznala. A na jednu to cítila. Jemné brnění v těle, jako by jí pohledem pronikl až do duše a porozuměl jí. A přesně to chtěla, uvědomila si. Celé ty roky toužila po někom, kdo by jí rozuměl. A pak by i zůstal.

Očima zkoumal její tvář a hledal něco, o čem neměla ani ponětí. Chloupky na pažích měla v pozoru

a naskočila jí husí kůže. Odolala nutkání se zachvět, protože byla vyděšená. Ne z něj, ale z toho, co se s ní dělo. Nikdy nechtěla nic tak zoufale, jako tenhle polibek. Na okamžik se zamračil, jako by v sobě sváděl nepředstavitelnou bitvu. Nakonec natáhl ruku a jedním prstem jí zvedl bradu, aby se jí mohl znovu podívat do očí.

„Jste si jistá?“

Přikývla, neschopná slova. Uvažovala, jestli se otočí na podpatku, nebo vklouzne do té podivné bubliny, která je oddělovala od zbytku světa.

Začal se pomalu přibližovat, jako by jí chtěl dopřát čas na rozmyšlenou. Fascinovaně sledovala, jak k ní sklání hlavu a... místo aby ji políbil na rty, vtiskl jí něžný polibek na tvář. Téměř jako by ji pohládl. Cítila, jak se jí v tom místě rozlévá hřejivý pocit. Zasllechla, jak se zhluboka nadechl, jako by ji vdechoval do sebe, a pak konečně otočil hlavu a nepatrně se dotkl jejích rtů. Jednou, dvakrát.

Srdce jí z toho letmého kontaktu vyletělo až do krku. Cosi v ní se vzedmulo, usadilo se těsně pod kůží a dožadovalo se, aby se ho dotkla. Aby mohla cítit víc, než jen jediný prst pod bradou a jeho rty.

Zoufalá a strachy bez sebe, že se odtáhne a vezme ten pocit s sebou, se nezkušeně zvedla ruce a položila mu je na tváře. V dlaních cítila jemné strniště a na konečcích prstů ji zalechtaly jeho hedvábné vlasy. Něžně si ho přitáhla zpátky k sobě.

Jeho rty se vznášely sotva centimetr od jejích, cítila jeho dech. Zhluboka se nadechla a žaludek se jí sevřel, jak moc si přála vědět, co dál. Místo toho dál prodlávali v tom skoropolibku. Oheň v žilách ji spaloval zaživa a srdce tlouklo tak divoce, až měla pocit, že už se nikdy nevrátí do normálu.

A pak se oba jako jeden pohnuli a přitiskli rty k sobě – s nadšením ho uvítala a vyšla mu vstříc. Ten první šokující pocit z doteku jeho jazyka ji úplně